

Carl was een geboren onderzoeker, die bijzonder scherp bijkomstig van essentieel wist te onderscheiden. Enerzijds herkende hij goed onderzoek onmiddellijk, anderzijds kon hij het kritiekloos aanvaarden van onvoldoende onderbouwde denkbeelden en het onnodig gebruik van mooie termen onverbloemd aan de kaak stellen. Als zodanig zijn zijn kritische beschouwingen over bijv. synoecologie en syngografie, en over concurrentie, in deel III van *Die Fennoskandischen Carabidae* nog steeds actueel. Deze eigenschappen maakten hem tot een uitstekend taxonoom die niet alleen orde wist te scheppen in de systematiek van de Noord-Europese carabiden, maar vooral ook in die van de loopkevers van het Noordamerikaanse continent. Typerend voor Carl Lindroth was, dat hij nauwelijks was geïnteresseerd in naamgeving en nomenclatuur, maar de taxonomie allereerst zag als een onmisbaar hulpmiddel om greep te krijgen op de processen die hebben geleid tot de huidige verspreiding van loopkevers in het Noord-holarctische gebied. Om zijn greep op deze processen te kunnen vergroten, beperkte Carl zich bepaald niet tot taxonomische en faunistische gegevens, maar wist op haast onnavolgbare wijze informatie uit sterk uiteenlopende gebieden van kennis bijeen te brengen en te overzien. De conclusies waartoe hij langs deze weg kwam, behoren hierdoor waarschijnlijk tot de best gefundeerde die de zoögrafiekent. Kenmerkend voor zijn inzicht is vooral de wijze waarop hij hierbij gebruik wist te maken van het verschijnsel van vleugeldi(poly)morfie. Zijn vermogen tot synthese komt ook duidelijk tot uiting in de mate waarin hij zijn rijke veldervaring wist om te zetten in naar mijn mening meestal frappant rake omschrijvingen van het habitat van de hem goed bekende loopkeversoorten.

Het is vrijwel ondoenlijk om hier zelfs maar een indruk te geven van de belangrijkste werkstukken van Carl Lindroth. Hiervoor moet ik verwijzen naar nummer 2 van *Entomologisk Tidskrift*, waarin een volledige lijst van zijn publikaties is opgenomen.

Ofschoon je vrienden, jouw kennis, belangstelling, opbouwende kritiek en milde humor zullen missen Carl, beschouwen we het als een voorrecht een mens met jouw wetenschappelijke en menselijke kwaliteiten te hebben mogen kennen. Je laat ons bovendien een overvloedige bron aan kennis en herinneringen achter.

LITERATUUR

Douwes, P., G. E. Ball, P. Brinck, H. Krogerus & T. Palm, 1979. Till minnet av Carl H. Lindroth. — *Ent. Tidskr.* 100 (2): 41-53.

Kampsweg 52, 9418 PG Wijster.

NEOCNEMODON LATITARSIS (EGGER) (DIPTERA, SYRPHIDAE) IN AANTAL IN NEDERLAND GEVANGEN. — Uit Nederland werden van deze soort vermeld: 3 ♂♂ door P. H. van Doesburg Sr. (*Tijdschr. Ent.* 91: V, 1949) en een ♂ uit Swalmen (Boukoul) door Meuffels (*Ent. Ber. Amst.* 30: 123, 1970). Ik ving *N. latitarsis* in 1978 te Barneveld (de Schaffelaar), Soestduinen (zuidrand), Apeldoorn (Echoput), Hoog Soeren (in het dorp), tussen Epe en Tongeren en bij het station Hulshorst. Totaal 28 ♂♂ en bij deze ♂♂ nog 23 ♀♀, waarmee dus ook de ♀ sexe in Nederland is vastgesteld. Zoals bij alle *Neocnemodon*-soorten zijn de ♀♀ moeilijk te herkennen. Het beste kenmerk vind ik de meer gootvormige uitdieping op de frons in tegenstelling tot de ronde kuilvormige uitdieping bij de ♀♀ van *N. vitripennis* (Meigen) en *N. pubescens* Delucchi & PschornWalcher. Geïnteresseerden kunnen op de Veluwe op laatbloeiende bramen omstreeks eind juli begin augustus *N. latitarsis* vaak talrijker aantreffen dan de gewone *N. vitripennis* (bijv. 31.VII.1978 bij het restaurant Echoput 12 ♂♂ *N. latitarsis* tegen een enkel ♂ van *N. vitripennis*). De vliegdata, de literatuuropgaven inbegrepen, zijn van 10.V-26.VIII. Waarschijnlijk is er een mei-juni generatie en een juli-augustus generatie (met een onderbreking van 15.VI tot 17.VII).

V. S. van der Goot, N. Anslinstraat 42, 1068 WN Amsterdam.